



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **BS – Build servis spol. s r.o.**, se sídlem Nemanická 2721, České Budějovice, zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 2. 2018, č. j. 58 A 1/2017 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 8. 2017, č. j. KUJCK 96429/2017 (dále také jen „rozhodnutí žalovaného“), zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice ze dne 2. 5. 2017, č. j. SO/20882/2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“). Jako provozovatelka vozidla tovární značky L., RZ X, totiž v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dne 15. 12. 2015 totiž v době nejméně od 12:10 hodin do 12:35 hodin parkoval nezjištěný řidič tímto motorovým vozidlem v Českých Budějovicích v ulici Chelčického na vyhrazeném

parkovišti pro držitele rezidentních a abonentních karet, a to bez platné karty. Tímto jednáním došlo k porušení § 4 písm. b) a c) zákona o silničním provozu. Žalobkyni byla za tento správní delikt uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 2. 2. 2018, č. j. 58 A 1/2017 - 35, zamítl jako nedůvodnou. Pro účely nyní projednávané věci jsou relevantní následující námitky žalobkyně a jim odpovídající argumentace krajského soudu.

[3] Žalobkyně namítala, že prvostupňové rozhodnutí nedostatečně identifikuje porušení právní povinnosti, neboť odkazuje pouze na § 10 zákona o silničním provozu bez uvedení konkrétního odstavce tohoto ustanovení. Krajský soud předně poukázal na to, že výroková část prvostupňového rozhodnutí splňuje zákonné náležitosti a je z ní zřejmé, že žalobkyně se jako provozovatelka vozidla dopustila správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Výslovné neuvedení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu krajský soud nehodnotil jako pochybení zakládající nezákonnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť dikci § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu opakuje znění § 125f odst. 1 téhož zákona. Na základě § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tak byl skutek žalobkyně bezpečně a nezaměnitelně identifikován. Bylo zřejmé, že žalobkyně je jako provozovatelka vozidla postižena za nedodržení povinnosti zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Nad rámec uvedeného krajský soud poukázal též na to, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného je § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu výslovně zmíněn, ze strany žalobkyně tak nemohla vyvstat žádná pochybnost o tom, jakou zákonnou povinnost porušila.

[4] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že „*správní delikt provozovatele vozidla*“ již neexistuje, neboť byl nahrazen „*přestupkem provozovatele vozidla*“, a to novelou zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. Žalobkyně tvrdila, že skutková podstata správního deliktu byla zrušena, došlo ke změně zákona v její prospěch, a nemohla tak být uznána vinnou ze spáchání předmětného správního deliktu. Krajský soud uvedl, že protiprávní jednání žalobkyně, k němuž došlo dne 15. 12. 2015, bylo posuzováno podle zákona účinného v době, kdy byl správní delikt spáchán. K pozdější změně právní úpravy ve prospěch žalobkyně podle soudu nedošlo, neboť novela zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. v podstatě pouze reagovala na změnu terminologie provedenou zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*zákon o přestupcích*“), který zahrnul správní delikty pod pojem „*přestupky*“. Protiprávní jednání zahrnuté původně ve skutkové podstatě § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu existuje i nadále, došlo pouze ke změně jeho označení. Taková změna nepředstavuje zánik protiprávního jednání jako takového.

[5] Žalobkyně dále namítala, že rozhodnutí žalovaného nereagovalo na změnu zákonného ustanovení, na jehož základě jí byla uložena sankce. Prvostupňovým rozhodnutím byla pokuta uložena dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, jeho obsah však byl novelou č. 183/2017 Sb. přesunut do odstavce čtyři téhož ustanovení. Na tuto změnu žalovaný nereagoval a z jeho rozhodnutí tak nelze seznat, podle jakého ustanovení byla sankce uložena, zda odpovídá horní a spodní hranici zákonné sazby a zda

pokračování

vůbec bylo možné pokutu v dané výši uložit. K této námitce krajský soud nejprve odkázal na § 112 odst. 4 zákona o přestupcích, podle něhož *zabájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů*. Krajský soud dále konstatoval, že žalovaný nebyl povinen změnit výrok o sankci, protože pozdější úprava nebyla pro žalobkyni příznivější. Znění § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu odpovídá dikci § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, který byl aplikován v projednávané věci. Krajský soud poté uvedl, že pokuta byla žalobkyni uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí a správní orgány její výši řádně a dostatečně odůvodnily.

[6] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatelka předně namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku zákonnosti výroku prvostupňového rozhodnutí. K tomu, aby bylo rozhodnutí srozumitelné, je potřeba postavit najisto, jaké právní ustanovení stěžovatelka porušila. Stěžovatelka se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že text § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je do jisté míry obsažen v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. To ovšem neznamená, že žalobkyně porušila právě § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Krajský soud podle stěžovatelky argumentuje kruhem. Krajský soud z faktu, že stěžovatelka byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu, dovozuje, že jednala v rozporu s určitou právní normou. Postup ale musí být opačný – nejprve je nutné učinit úvahu o porušení právní normy a teprve následně lze takové jednání klasifikovat jako delikt. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo konstatováno, že stěžovatelka porušila ustanovení, které jí ukládá zajistit, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Stěžovatelka poukazuje na to, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu musí být ve výroku rozhodnutí uveden odkaz na ustanovení právního předpisu, které bylo porušeno. Krajský soud tuto judikaturu pominul. Stěžovatelka dodává, že nedostatky výroku nelze zhojit uvedením daných skutečností v odůvodnění rozhodnutí, a to tím spíše, pokud se jedná o rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu druhé instance.

[8] Krajský soud dále podle stěžovatelky nesprávně vyhodnotil otázku retroaktivity *in mitius*. Pozdější právní úprava je pro stěžovatelku výhodnější, neboť již nezná „*správní delikt provozovatele vozidla*“, ale toliko „*přestupek provozovatele vozidla*“. Krajský soud dovodil, že došlo pouze ke změně označení protiprávního jednání, dle stěžovatelky jde ovšem o změnu materiálního obsahu právní úpravy. Obsah dotčených ustanovení sice zůstal nezměněn, ale na „*přestupek provozovatele vozidla*“ nově dopadají veškerá hmotněprávní i procesněprávní ustanovení zákona o přestupcích, včetně úpravy prekluze, trestů, procesních práv a podobně. Obviněný z přestupku tedy požívá výhodnějších práv (např. práva na ústní projednání věci, práva na mimořádné snížení sankce, širší možnosti liberace aj.). Správní orgány nemohly uznat stěžovatelku vinnou ze spáchání jiného správního deliktu, protože zařazení činu mezi přestupky je pro ni jako pro pachatelku příznivější.

[9] Závěrem stěžovatelka namítá, že správní orgán prvního stupně byl povinen uvést ve výroku právní ustanovení, kterým se řídil při ukládání sankce. Pokud jím aplikované ustanovení již nebylo aktuální, nebylo na stěžovatelce, aby spekulovala, zda se obdobné ustanovení nachází jinde. Z výroku musí být přezkoumatelné, zda uložená sankce vyhovovala právní úpravě v době, kdy rozhodnutí nabylo právní moci. Tento požadavek prvostupňové rozhodnutí nesplňuje. K odkazu krajského soudu na § 112 odst. 4 zákona o přestupcích stěžovatelka podotýká, že toto ustanovení dopadá na procesní předpisy, kterými se projednání jiného správního deliktu řídí. Nemůže však popírat § 2 odst. 6 zákona o přestupcích, podle kterého lze pachateli přestupku uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Jestliže krajský soud dále konstatoval, že v daném případě je výměra sankce odvozena od sankce stanovené za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, nepřipustně tím podle stěžovatelky zhojil vadu rozhodnutí žalovaného, které takový odkaz postrádalo a mělo být z toho důvodu jako nepřezkoumatelné zrušeno.

[10] Stěžovatelka dále soudu adresovala dne 9. 4. 2018 podání nazvané jako „*druhé doplnění kasační stížnosti*“, v němž nejprve s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 2 As 209/2016 – 93, dovozuje přípustnost dalšího rozšíření kasační stížnosti. Poté obsáhle doplňuje kasační stížnost o další důvody, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti k námitce nedostatečné identifikace porušení právní povinnosti uvádí, že znění výroku prvostupňového rozhodnutí odpovídá dikci příslušných zákonných ustanovení. Žalovaný nadto v odůvodnění svého rozhodnutí zopakoval, že popsané jednání naplňuje skutkovou podstatu přestupku v § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, povinnost provozovatele vozidla je pak dána v § 10 odst. 3 tohoto zákona. Ohledně identifikace porušené povinnosti tak nevznikly pochybnosti.

[12] K namítané neexistenci správního deliktu a změně právní úpravy žalovaný uvádí, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno ještě před účinností zákona o přestupcích a jemu odpovídající novely zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně aplikoval zákony účinné v době, kdy o správním deliktu rozhodoval.

[13] Žalovaný dále k námitce neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodnuto o sankci, sděluje, že věc sice posuzoval v době, kdy již byla účinná novela zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., avšak byl pro něho rozhodující stav ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (3. 5. 2017). Zákonné ustanovení, na jehož základě byla v daném případě uložena sankce, tedy bylo uvedeno správně. Citovaná novela nezměnila druh správního trestu, ale jednalo se jen o administrativní změnu označení předmětného odstavce daného ustanovení. Druhem správního trestu (respektive sankce) zůstala pokuta. Ve správních rozhodnutích je dále uvedeno, jakým jednáním nezjištěného řidiče došlo k přestupku, a je z nich rovněž patrné, o jaký přestupek šlo. Uvedení odkazu na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu je nadto dostatečným podkladem pro uložení sankce. Žalovaný se ve zbytku svého podání vyjadřuje i k dalším námitkám uvedeným v „*druhém doplnění kasační stížnosti*“ stěžovatelky (viz v odstavci [10] výše).

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud úvodem podotýká, že se blíže nezabýval námitkami obsaženými v podání stěžovatelky ze dne 8. 4. 2018, jež bylo označeno jako „*druhé doplnění kasační stížnosti*“ a zdejšímu soudu bylo doručeno dne 9. 4. 2018 (viz odstavec [10] výše). V nyní projednávané věci totiž stěžovatelka podala dne 28. 2. 2018 blanketní kasační stížnost. Usnesením ze dne 1. 3. 2018, č. j. 9 As 69/2018 – 14, zdejší soud stěžovatelku mimo jiné ve smyslu § 106 odst. 3 s. ř. s. vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení doplnila podanou kasační stížnost o důvody, pro které napadá rozsudek krajského soudu. Usnesení č. j. 9 As 69/2018 – 14, bylo zástupci stěžovatelky doručeno dne 2. 3. 2018 a ten následně ve lhůtě stanovené soudem dne 3. 4. 2018 kasační stížnost doplnil (stanovená lhůta skončila právě dne 3. 4. 2018, protože den 2. 4. 2018 připadal na Velikonoční pondělí; včasné námitky jsou rekapitulovány v odstavcích [7] až [9] výše). Doplnění kasační stížnosti ze dne 8. 4. 2018, v němž jsou uplatněny další námitky proti napadenému rozsudku, tak bylo podáno po lhůtě stanovené soudem v usnesení č. j. 9 As 69/2018 – 14. Tyto námitky tedy stěžovatelka uplatnila opožděně a Nejvyšší správní soud k nim nemůže přihlížet (srovnej např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2017, č. j. 5 As 294/2017 – 17, či rozsudek téhož soudu ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 As 339/2018 – 59; všechna zde citovaná judikatura je dostupná na www.nssoud.cz).

[17] Na podporu této argumentace odkazuje Nejvyšší správní soud také na nález Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. I. ÚS 390/05 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), ve kterém Ústavní soud uvedl, že má za to, že „[s]oudní řád správní zakotvuje koncentraci řízení pouze pro případ, kdy je stěžovatel vyzván k doplnění kasační stížnosti postupem dle § 106 odst. 3 s. ř. s. Soud tedy nemůže přihlížet k stížnostním námitkám uplatněným po uplynutí lhůty dle § 106 odst. 3 s. ř. s., ledaže by soud tuto lhůtu k včasné a důvodné žádosti stěžovatele prodloužil, nejdéle však o další měsíc.“ Jak bylo rozvedeno výše, v dané věci byla stěžovatelka vyzvána k doplnění kasační stížnosti postupem podle § 106 odst. 3 s. ř. s. a uplatnila se tak zásada koncentrace řízení. Stěžovatelka soudu adresovala „*druhé doplnění kasační stížnosti*“ až po konci stanovené jednoměsíční lhůty k doplnění kasační stížnosti a o prodloužení této lhůty včas nepožádala. Odkaz stěžovatelky na rozsudek č. j. 2 As 209/2016 – 93, nepovažuje Nejvyšší správní soud za přílehlavý. Závěry v tomto rozsudku, které stěžovatelka cituje, byly vysloveny za situace, při které Nejvyšší správní soud stěžovatele k doplnění kasační stížnosti postupem podle § 106 odst. 3 s. ř. s. nevyzýval. Stěžovatelka navíc opomíjí, že kasační soud v rozsudku č. j. 2 As 209/2016 – 93, citoval nález Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2007, sp. zn. II. ÚS 136/06, který potvrzuje předchozí judikatorní závěry a v němž se uvádí, že „[p]okud je stěžovatel vyzván k doplnění kasační stížnosti postupem dle § 106 odst. 3 s. ř. s., může rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody jen ve lhůtě jednoho měsíce v tomto ustanovení zakotvené, pokud nebyla na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů soudem prodloužena.“

[18] Nejvyšší správní soud se dále věnoval jednotlivým včasně uplatněným námitkám stěžovatelky. V první řadě stěžovatelka brojí proti zákonnosti výroku prvostupňového rozhodnutí a tvrdí, že v tomto rozhodnutí nebyla specifikována povinnost, jakou měla jako provozovatelka vozidla porušit. V této souvislosti uvádí, že ve výroku nebyl výslovně uveden odkaz na třetí odstavec § 10 zákona o silničním provozu (viz odstavec [7] výše). Krajský soud k této námitce především konstatoval, že dikci § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu přímo citovalo znění § 125f odst. 1 téhož zákona. Na základě § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tak byl skutek stěžovatelky bezpečně a nezaměnitelně identifikován a z výroku bylo zřejmé, čeho se stěžovatelka dopustila.

[19] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *právníká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*. Z § 10 odst. 3 téhož zákona vyplývá, že *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*. Z citovaných ustanovení je na první pohled zřejmá jazyková i obsahová totožnost normativního vyjádření. V obou případech jde o totéž pravidlo, čili aby provozovatel vozidla zajistil, že při užití vozidla budou dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu.

[20] V kontextu výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že absence výslovného odkazu na odstavec třetí § 10 zákona o silničním provozu sama o sobě nezákonnost prvostupňového rozhodnutí nezpůsobuje. Z výroku prvostupňového rozhodnutí je nepochybné, že stěžovatelka se dopustila jako provozovatelka vozidla správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále výrok obsahuje slovní popis přestupkového jednání nezjištěného řidiče a je v něm též uvedeno, že tento řidič „*porušil ust. § 4 písm. b), c) zákona o provozu na poz. komunikacích – tedy měl jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplnit nebo porušit povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona*“.

[21] V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, soud konstatoval, že „[p]okud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“

[22] Namítá-li tedy nyní stěžovatelka v kasační stížnosti pouze to, že ve výroku nebyl uveden pouze jeden konkrétní odstavec § 10 zákona o silničním provozu (odstavec 3), není taková okolnost způsobila založit nezákonnost správního rozhodnutí. Stěžovatelka nemohla mít s ohledem na znění výroku žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku kladeného jí za vinu. Ustanovení § 10 zákona o silničním provozu obecně stanoví

pokračování

povinnosti provozovatele vozidla, zatímco § 125f téhož zákona s porušením obdobně stanovených povinností provozovatele vozidla počítá při vymezení skutkových podstat správního deliktu. Jak je uvedeno výše, povinnost zajistit, *aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*, je výslovně normována v obou zmiňovaných ustanoveních. Navíc doslovná citace této povinnosti je v prvostupňovém rozhodnutí uvedena právě v souvislosti s porušením § 10 zákona o silničním provozu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 As 158/2018 – 37). Z výrokové části jako celku tak lze nepochybně dovodit, že stěžovatelka porušila § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

[23] V další kasační námitce stěžovatelka poukazuje na změnu právní úpravy, k níž došlo během odvolacího správního řízení a která by podle ní měla být použita na projednávaný případ, jelikož je pro ni příznivější. V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud na závěr, ke kterému dospěl v rozsudku ze dne 11. 6. 2018, č. j. 3 As 84/2017 – 19. V něm uvedl, že ke dni 1. 7. 2017 nabytí účinnosti zákon o přestupcích a s ním související zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o přestupcích a tento zákon „[m]ěl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 125f silničního zákona, kdy v případě § 125e vypustil (mj.) též ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o 'právníce nebo fyzické osobě' a 'správním deliktu', ale o 'provozovateli vozidla' a 'přestupku'. Skutková podstata (nyní) přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a konečně rovněž i výše možné sankce. Zákon o odpovědnosti za přestupky potom v přechodných ustanoveních, in concreto v § 112 odst. 2, uvádí, že [u]stanovení dosavadních zákonů o [...] lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“ (k tomu obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 9 As 7/2018 – 58). Vzhledem ke skutečnosti, že nová úprava není pro stěžovatelku příznivější, je tato námitka nedůvodná.

[24] Nejvyšší správní soud k tomu pro úplnost dodává, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 11. 8. 2017 (téhož dne nabylo právní moci), tedy až po nabytí účinnosti zákona o přestupcích dne 1. 7. 2017 (a s ním souvisejících zákonů). Podle § 112 odst. 4 zákona o přestupcích však zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. Pokud tedy bylo řízení o správním deliktu zahájeno před nabytím účinnosti zákona o přestupcích a do tohoto data nebylo pravomocně ukončeno, musí se dokončit podle dosavadních zákonů. Nejvyšší správní soud dále opakuje, že nová právní úprava není z hlediska samotné odpovědnosti za deliktní jednání (trestnosti jednání) či druhu sankce pro stěžovatelku příznivější. V této souvislosti je nutné rovněž zdůraznit, že stěžovatelce byla uložena nejnížší možná sankce (pokuta ve výši 1 500 Kč). Žalovanému lze toliko vytknout, že se v rozhodnutí těmito aspekty projednávané věci nevěnoval a pro úplnost neuvedl, že nová právní úprava není pro stěžovatelku příznivější, a proto ji neaplikuje. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 1 As 347/2017 – 32, k tomu ovšem zdejší soud

uvádí, že „[k] posuzování této skutečnosti vzhledem k projednávanému případu však dochází vždy *ex offo*. To mimo jiné znamená, že pokud pozdější příznivější právní úpravu nelze uplatnit, taková úvaha správního orgánu (s negativním závěrem) nemusí mít odraz v konečném rozhodnutí. Námitka, že správní orgány a krajský soud pochybily, když tuto úvahu nepromítly do svých rozhodnutí, je tak nedůvodná.“ Kasační soud k tomu doplňuje, že stěžovatelka podala proti prvostupňovému rozhodnutí toliko blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnila. V tomto směru tak ve správním řízení nic nenamítala. Rozhodující tedy v souhrnu je, že v posuzovaném případě by použití pozdější právní úpravy vedlo ke shodnému výsledku jako použití právní úpravy účinné ke dni spáchání deliktu, tudíž správní orgány správně aplikovaly staré právo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 – 49).

[25] Výše uvedené dopadá i na poslední kasační námitku stěžovatelky, podle níž měl žalovaný změnit výrok o sankci, neboť došlo k přečíslování odstavců v § 125f zákona o silničním provozu. Krajskému soudu lze přisvědčit v tom, že z hlediska obsahu nedošlo ke změně rozhodné právní úpravy, neboť aktuálně platné znění § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu v zásadě odpovídá dikci § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného v době spáchání správního deliktu stěžovatelkou. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti správně podotýká, že novela zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. nezměnila druh správního trestu, kterým zůstala pokuta, odkaz stěžovatelky na § 2 odst. 6 zákona o přestupcích je proto nepřipadný. Stěžovatelka nemá pravdu ani v tom, že krajský soud nepřipustně zhojil vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, jestliže v napadeném rozsudku uvedl, že v daném případě je výměra sankce odvozena od sankce stanovené za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalovaný totiž odkaz na toto ustanovení uvedl v rámci přezkumu uložené sankce a její výše na straně 3 svého rozhodnutí.

[26] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly takové náklady, které by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti. Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. srpna 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu